

Το παρά φύσιν ενάντια στο κατά φύσιν.

Γράφει ο Απόστολος Νικολαΐδης, Ομ. Καθηγητής Πανεπιστημίου Αθηνών,
Πρόεδρος Ινστιτούτου «Άγιος Μάξιμος ο Γραικός».

Ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο «υπέρ φύσιν» με την έννοια ότι δεν υπόκειται στη φυσική αναγκαιότητα ως κύριος και βασιλεύς της κτίσεως, επομένως και στο θάνατο. Πλάστηκε ώστε να είναι απαθής και αθάνατος, δηλαδή άφθαρτος. Στην κατάσταση αυτή επανέρχονται οι ένθεοι, οι απαθείς, οι κατά Θεόν άγαμοι, λαϊκοί και μοναχοί, και όσοι μετέρχονται τρόπους που υπερβαίνουν την μεταπτωτική-εγωιστική λογική, όπως για παράδειγμα η αγάπη και ό,τι άλλο στρέφεται κατά του εγώ χάρη του Θεού και του πλησίον.

Με την αμαρτία ο άνθρωπος εκπίπτει από το υπέρ φύσιν στο «κατά φύσιν». Περνά από την αφθαρσία στη φθορά, από την απάθεια στην εμπάθεια, ενώ υπόκειται στους φυσικούς νόμους, αφού και η φύση ακολουθεί την ίδια πορεία με τον άνθρωπο, οι οποίοι ακριβώς καθιερώθηκαν από το Δημιουργό για να υπάρχει ευταξία στη φύση, στον άνθρωπο και την ανθρώπινη κοινωνία. Στους ίδιους νόμους εντάσσεται και όλο το πλέγμα μηχανισμών συνέχισης της ζωής, μετά την απειλή εξαφάνισης του ανθρωπίνου γένους, αλλά και του φυσικού κόσμου, η οποία εκπορευόταν από τον φυσικό θάνατο, γεγονός που αξιολογήθηκε μεν ως θεόδοτη λύτρωση από την κυριαρχία της αμαρτίας και την καταστροφική πορεία της φθοράς, δεν έπαψε όμως να αντιμάχεται τη ζωή.

Με δεδομένη λοιπόν την καταστροφική για το ανθρώπινο γένος παρουσία του φυσικού θανάτου, ο Θεός, που πάντοτε παρεμβαίνει για να προστατεύσει τον άνθρωπο από τις αρνητικές και καταστροφικές συνέπειες των λαθεμένων επιλογών του, εισήγαγε φυσικό μηχανισμό αναπαραγωγής και διατήρησης της ζωής, ο οποίος ισχύει αναλογικά για όλη την κτίση. Πλάθει καταρχήν τον άνθρωπο όχι ομόφυλο αλλά ετερόφυλο, αφενός βεβαιώνοντας την κοινωνική φύση του ανθρώπου και αφετέρου καθιερώνοντας την αρχή της συμπληρωματικότητας και ως βάση αποκατάστασης της ενότητας μεταξύ των δύο φύλων, η οποία διερράγη μετά την αμαρτία, και ως μέσο αναπαραγωγής της ζωής αλλά και ως ασφαλιστική δικλείδα υγιούς ανατροφής των παιδιών. Αυτό σημαίνει ότι κανείς από τους δύο, άνδρας ή γυναίκα, δεν μπορεί εκ φύσεως να αποκαταστήσει την ενότητα της ανθρώπινης φύσης, επειδή συνιστά μισό του ενός, ούτε να αναπαράγει τη ζωή, ούτε βέβαια και να τεκνοτροφήσει, πολύ περισσότερο όταν η ανατροφή θεωρείται πολύ πιο επίπονη και σπουδαία από ό,τι η γέννηση ενός παιδιού.

Αυτή είναι φυσική τάξη των πραγμάτων που αφορά στη ζωή, ακολουθείται δε από όλες τις πολιτισμικές παραδόσεις μέχρι πρότινος, όταν κρίθηκε από μειοψηφικό μέρος του συστήματος, που τείνει να γίνει κατά παράδοξο τρόπο κυρίαρχο, ότι στη σύγχρονη εποχή, την εποχή των δικαιωμάτων, το κατά φύσιν καταρχήν θα πρέπει να σχετικοποιηθεί και στη συνέχεια να αξιολογηθεί με όρους ισότητας ως ισόκυρο με αυτό που μέχρι τώρα χαρακτηρίζεται ως παρά φύσιν μέχρι να έλθει η ώρα για την μεταγραφή του σε παρά φύσιν. Ό,τι συμβαίνει σήμερα με τα πολυδιαφημιζόμενα δικαιώματα των ομόφυλων: ομόφυλος γάμος, άφυλοι ρόλοι με την απάλειψη της πατρότητας και μητρότητας, τεκνοθεσία.

Ο Δημιουργός είχε την ευκαιρία να καθιερώσει μια άλλη τάξη πραγμάτων, όταν, κατά την αναλυτικότερη διήγηση της δημιουργίας του ανθρώπου στο Βιβλίο της Γένεσης, διεπίστωσε ότι δεν είναι δυνατόν να είναι ο άνδρας μόνος, αλλά είναι απαραίτητη και η ύπαρξη της γυναίκας, όχι ως ένα αυτόνομο και αυτοδύναμο ον, αλλά ως στενά εξαρτημένη οντολογικά από τον άνδρα, κάτι που εξισορροπείται στη συνέχεια, όταν ο άνδρας έρχεται στη ζωή από τη γυναίκα. Έτσι εξηγείται αυτό που ο Απόστολος Παύλος διαπιστώνει, ότι δηλαδή δεν υπάρχει άνδρας χωρίς τη γυναίκα και γυναίκα χωρίς τον άνδρα^[1]. Είχε δηλαδή ο Δημιουργός την

ευκαιρία, ας πούμε, να συμπληρώσει τη μοναξιά με έναν άλλο, ομόφυλο σύντροφο, καθιερώνοντας έναν διαφορετικό από αυτόν που γνωρίζουμε τρόπο αποκατάστασης της ολότητας και ενότητας της ανθρώπινης και αναπαραγωγής της ζωής. Κάτι τέτοιο όμως δεν έγινε, κυρίως γιατί θα ήταν ένα σχήμα μη λειτουργικό και ατελέσφερο, και προφανώς ξένο προς την συνδυαστική και ενοποιητική αρχή της συμπληρωματικότητας. Το εντυπωσιακό δε είναι ότι αυτό δεν αφορά μόνο στον άνθρωπο αλλά και το σύνολο του φυσικού κόσμου, όπου επίσης ισχύει ως βασική αρχή αναπαραγωγής και διατήρησης της ζωής των φυσικών όντων η αρχή της συμπληρωματικότητας μεταξύ αρσενικού και θηλυκού.

Από τα παραπάνω συνάγεται ότι ο Θεός δημιούργησε δύο μόνο, και μάλιστα διαφορετικά, φύλα, και κανένα άλλο, τρίτο ή ενδιάμεσο. Το ίδιο ακριβώς ισχύει και όταν η διαδικασία αναπαραγωγής ανατέθηκε στη φύση. Από τότε που είναι γνωστή η ανθρώπινη ιστορία μέχρι και σήμερα αυτός είναι ο κανόνας. Η προσπάθεια καθιέρωσης και άλλων ενδιάμεσων ή επιπρόσθετων φύλων είναι αφύσικη και τεχνητή, προϊόν περισσότερο επιλογής και λιγότερο της φύσης. Η ύπαρξη σχετικών γονιδιακών προδιαθέσεων εκλαμβάνεται θεολογικά ως συνέπεια της αμαρτητικής ροπής του ανθρώπου, όπως και άλλες προδιαθέσεις όπως είναι η κλεπτομανία, η επιθετικότητα, το οξύθυμο κ. ά., ορμές που δεν αντιμετωπίζονται ως κάτι το φυσικό ή αυτονόητο αλλά ως κάτι που οδηγεί στην αμαρτία και άρα πρέπει ανάλογα να αντιμετωπιστεί.

Η αρχή της συμπληρωματικότητας ως ενοποιητική και αναπαραγωγική αρχή[2] δεν θα μπορούσε να λειτουργήσει χωρίς την ανάλογη οργανική ετερότητα των φύλων, η οποία δεν ισχύει γενικώς αλλά μόνο σε σχέση προς την δυνατότητα αναπαραγωγής. Έτσι, ενώ όλα τα όργανα είναι τα ίδια και στα δύο φύλα, τα όργανα αναπαραγωγής είναι εξειδικευμένα, μη ανταλλάξιμα και με ανάλογη συγκεκριμένη ανάλογη χρήση. Αυτή είναι η φύση των πραγμάτων. Οποιαδήποτε άλλη χρήση ή παράχρηση των συγκεκριμένων οργάνων είναι αφύσικη και τεχνητή, δεν εξυπηρετεί δε τις βιολογικές ανάγκες, για τις οποίες και υπάρχουν, αλλά μόνο τις επιτηδευμένες ενστικτώδεις ορμές. Μια τέτοια χρήση αχρηστεύει την ενοποιητική και γονιμοποιητική λειτουργία του έρωτα, ο οποίος δόθηκε από το Θεό για να γίνονται οι δύο ετερόφυλοι (τα δύο μισά, καθώς αναφέρει και ο ιερός Χρυσόστομος) ένα, από το οποίο προκύπτουν οι πολλοί[3]. Είναι δε

προφανές ότι η σεξουαλική σχέση μεταξύ ομόφυλων δεν μπορεί ούτε ερωτική να χαρακτηριστεί αφού δεν είναι ούτε ενοποιητική αλλά και ούτε γόνιμοποιητική.

Η οργανωμένη προσπάθεια, να χαρακτηριστεί, στο όνομα των ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, φυσική η παρά φύσιν χρήση οργάνων δεν προσβάλλει μόνο τη φύση, την ανθρώπινη ιστορία και τον πολιτισμό, αλλά και το Δημιουργό, υποδεικνύοντάς του έμμεσα ότι δεν τα έπραξε σωστά ή ολοκληρωμένα, γι' αυτό και χρειάζεται η πολιτική και κοινωνική διορθωτική παρέμβαση και νομιμοποίηση. Θεώρηση που ταυτίζεται με την αρχαία ύβρη, γι' αυτό και αποτιμάται από τη βιβλική και αγιοπατερική παράδοση ως αμαρτία, δηλαδή ως μια αθεϊστική κίνηση ακύρωσης του Δημιουργού και άρνησης μετοχής στο μυστήριο και χρηστής διαχείρισης του χαρίσματος της συνέχισης της ζωής. Αυτός είναι άλλωστε και ο λόγος που το αγκάλιασε και ο διάβολος, ο οποίος ως μισάνθρωπος επιθυμεί την εξαφάνιση του ανθρωπίνου γένους, καθώς σχολιάζει και ο ιερός Χρυσόστομος: Ο διάβολος επιθυμεί να εξαφανίσει το ανθρωπινό γένος με δύο τρόπους, να μην σπέρνονται νόμιμα οι άνθρωποι και να συμπαρασύρονται άνδρες και γυναίκες σε πόλεμο μεταξύ τους. Έπρεπε άνδρας και γυναίκα να είναι ένα, και αυτό το εξυπηρετεί η συνουσία. Ο διάβολος καταστρέφει αυτή την επιθυμία και την οδηγεί σε άλλο τρόπο ικανοποίησης, ξεχωρίζοντας τα φύλα μεταξύ τους, μετατρέποντας το ένα σε δύο μέρη, αντίθετα με το νόμο του Θεού. Αυτά τα δύο μέρη τα παρέσυρε σε πόλεμο και προς τον εαυτό τους και μεταξύ τους. Και οι γυναίκες πρόσβαλλαν έτσι τις γυναίκες και όχι μόνο τους άνδρες, αλλά και οι άνδρες ήλθαν αντιμέτωποι μεταξύ τους και εναντίον του γυναικείου φύλου[4].

Είναι προφανές ότι, όπου υπάρχει ο διάβολος και ακολουθείται εσκεμμένα η αμαρτία, εκεί είναι αδύνατη η ευλογία και η συνύπαρξη του Θεού. Πρόκειται για δύο καταστάσεις πλήρως ασύμβατες. Ο Θεός αγαπά μεν τον αμαρτωλό και χαίρεται όταν μετανοεί, μισεί όμως και καταδικάζει την αμαρτία. Με τον ίδιο τρόπο συμπεριφέρεται και η Εκκλησία. Ο δε Χριστός είναι μεν παρών στην φυσική οικογένεια, που συγκροτείται στο όνομά του, δομείται με την παρουσία του αγίου Πνεύματος και ακολουθεί το τριαδικό πρότυπο (πατέρας-μητέρα-παιδιά), αδυνατεί όμως να κάνει το ίδιο σε μια τεχνητά κατασκευασμένη «οικογένεια», όπου απουσιάζουν ή συγχέονται πατρότητα και μητρότητα ή αποτελεί ξένο σώμα η υιότη-τα, η οποία άλλωστε όχι μόνο επιδεικτικά τον αγνοεί αλλά και τον αντιμάχεται.

Ωστόσο ο αγώνας του παρά φύσιν να καθιερωθεί ως κατά φύσιν δεν αρκείται μόνο στην παρά φύσιν χρήση των οργάνων ή στην παρά φύσιν «ένωση» των φύλων, αλλά και στην αναπαραγωγική διαδικασία όχι μόνος σε σχέση προς τα ομόφυλα αλλά και τα ετερόφυλα ζευγάρια.

Η φυσική αδυναμία τεκνοποίησης, που παραδόξως κινείται παράλληλα προς την επιθυμία απόκτησης παιδιού, οδηγεί τα ομόφυλα ζευγάρια, στις επίσης αφύσικες, προφανώς και ανήθικες, επιλογές είτε της τεκνοθεσίας είτε της παρένθετης μήτρας, έστω και αν αυτή επιλέγεται ακόμη και από ετερόφυλα ζευγάρια. Όπως συμβαίνει με κάθε τεχνητή επιλογή, έτσι και εδώ προκύπτουν προβλήματα που δεν αφορούν μόνο στους επίδοξους γονείς, αλλά την ίδια την δανεική μητέρα και προπαντός το ίδιο το παιδί, το οποίο είναι υποχρεωμένο να γεννιέται και να μεγαλώνει σε ένα τεχνητό περιβάλλον, από το οποίο απουσιάζουν όλες οι φυσικές προϋποθέσεις υγιούς ανάπτυξης. Αυτές οι επιλογές μπορεί προς το παρόν να απαγορεύονται νομικά, κανείς όμως δεν μπορεί να το αποκλείσει, τώρα μάλιστα που δεσπόζει και κάνει κουμάντο ο άκρατος δικαιωματισμός.

Τα ίδια προβλήματα συνοδεύουν και κάθε προσφυγή ετερόφυλων σε τεχνητές μεθόδους αναπαραγωγής, ιδιαίτερα όταν αυτές προϋποθέτουν ξένο γεννητικό υλικό. Έτσι είναι δυνατόν το παιδί που θα προκύψει να βρίσκεται μπροστά στην εικόνα μιας τεχνητής οικογένειας που θα

περιλαμβάνει μέχρι και πέντε γονείς: Δύο οι φυσικοί, δύο οι δότες και μία η παρένθετη μητέρα.

Εκείνο που αποθεώνει εν προκειμένω το παρά φύσιν δεν είναι τόσο η προσπάθεια να ταυτισθεί με το κατά φύσιν όσο η προσπάθεια αντικατάστασης του φυσικού από το ηθικό. Γιατί είναι άλλο το να αισθάνεται ένας άνδρας γυναίκα ή μια γυναίκα άνδρας, εξαιτίας οργανικών δυσαρμονιών, και άλλο άνδρας ή γυναίκα να ορίζουν το φύλο τους όχι με βάση την φυσιολογία αλλά τη βούλησή τους, κάτι που εντάσσεται στη γενικότερη και μάλιστα πιεστική προσπάθεια αντικατάστασης του βιολογικού από το κοινωνικό φύλο, όταν το φύλο δεν θα ορίζεται με βάση τα βιολογικά του χαρακτηριστικά αλλά τις κοινωνικές απαιτήσεις. Έτσι ανοίγει ο δρόμος για την κατάργηση των φύλων ώστε να διευκολυνθεί η κατάργηση πατρότητας και μητρότητας, ζητούμενο που εξυπηρετεί την επιδιωκόμενη ομόφυλη τεκνοθεσία, και να αντικατασταθούν με τα γενετικώς ουδέτερα «γονέας 1» και «γονέας 2» ή και «γονέας 3» με ανάλογους χαρακτηρισμούς και στα τυχόν παιδιά τους. των ενδεχόμενων παιδιών τους.

Όλα αυτά θεμελιώνονται στον περίφημο δικαιωτισμό, ο οποίος δεν αρκείται στον κοινωνικό χώρο, πιέζοντας την κοινωνία να προστατεύει τα θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα, αλλά, αφού στράφηκε εναντίον των δικαιωμάτων του Θεού, προσπαθεί τώρα να παρέμβει και στα δικαιώματα της φύσης, όντας υπαίτιος αρχικά για την οικολογική κρίση και σήμερα για την επιβολή του παρά φύσιν στο όνομα της ισότητας και σε βάρος των δικαιωμάτων των παιδιών, το συμφέρον των οποίων επικαλείται αλλά ουσιαστικά το θυσιάζει στο όνομα των δικαιωμάτων των ενηλίκων, με αποτέλεσμα να τα μετατρέπει σε εργαλεία ικανοποίησης των επιθυμιών, άλλοτε κατά φύσιν και άλλοτε παρά φύσιν, μεταβάλλοντάς τα σε δούλους. Αυτό γίνεται ιδιαίτερα φανερό στις ημέρες μας, όταν το ερώτημα δεν είναι, αν συμφέρει ένα παιδί να ζει σε μια αφύσικη ομόφυλη «οικογένεια», αλλά πώς μπορούν να διασφαλιστούν τα δικαιώματα των ομόφυλων στην με κάθε τρόπο τεκνοθεσία. Δικαιώματα μπορεί κάποιος να θέτει σε μια κοινωνία, ποτέ όμως στη φύση. Κανείς δεν μπορεί να διαμαρτυρηθεί για παράδειγμα, γιατί η φύση τον έκανε κοντό ή ξανθό, μπορεί όμως ένα παιδί εύλογα να διαμαρτυρηθεί για την αφύσικη τεκνοθεσία του και να διερωτηθεί με ποιο δικαίωμα η κοινωνία το ενέταξε στην παρέκκλιση και όχι στην κανονικότητα.

Από τα παραπάνω διαπιστώνονται αφενός η κορύφωση στη σύγκρουση κοινωνίας και φύσης, με την κοινωνία να επιθυμεί με διάφορους τρόπους την πλήρη εξουθένωσή της, αποθεώνοντας το τεχνητό έναντι του φυσικού, και αφετέρου η πολιτισμική εκτροπή, όταν η κοινωνία, στο όνομα του δικαιωματος αυτοακυρώνεται, ξεριζώνοντας τα ίδια της τα θεμέλια, όπως είναι ο θεσμός της οικογένειας. Πού θα οδηγήσει αυτό ένας Θεός μόνο το γνωρίζει!

Παραπομπές:

- [1] Α΄ Κορ. 11, 10.
- [2] Βλ. περισσότερα ΑΠ. Β. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ, Η ανθρώπινη ζωή μεταξύ επιστήμης και ηθικής, έκδ. Αποστολική Διακονία, Αθήνα 2020, σ. 83 εξ.
- [3] Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, Εις Κολ. 12, 5, ΡΓ 62, 387.
- [4] Ι. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, Εις Ρωμ. 5, 2, ΕΠΕ 16Β, 412.

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>